

"בעל זבוב" – תיאור אירוע

אוהד שובל, י4, דצמבר 2009

הסיפור: חזרזיר מודה בפני חוקר שהוא השתתף ברצח סיימון ומספר לו מה קרה שם.

אני עדיין לא ממש מבין מה קרה שם. הכל קרה כל כך מהר. נכנסנו אל המחנה שלהם, של ג'ק וכל השאר, וראלף ניסה לשכנע אותם לחשוב בהגיון. אמרנו להם שאם לא יישארו איתנו, האש תכבה כי אין לנו מספיק כוח אדם להשאיר אותה דולקת. זה לא הזיז להם. כל מה שהיה להם בראש זה ההטבות שג'ק מביא להם: בשר ותרבות פרימיטיבית. אמרנו להם שעם ג'ק אין להם סוכות למחסה, ושאם תהיה סופה חזקה הם לא יעמדו בה אבל הם לא חשבו בהגיון. כאילו ג'ק שטף להם את המוח ברצונות שלו. ואז ג'ק פתאום התרומם מהכס מלכות הזה שלו, ונדלק לו מבט מטורף כזה בעיניים. תמיד פחדתי ממנו אבל עכשיו זה היה השיא. הוא עמד שם, חצי עירום ובגוף צבוע, עם עיניים בוערות, ופקד על כולם להתחיל לרקוד. בהתחלה לא הבנתי למה הוא מתכוון. מתי פתחנו חוג ריקודים על האי? אנחנו צריכים לשרוד לא לרקוד!

כל החבורה שלו וגם התאומים שנסחפו איתם התחילו לרקוד. זה היה מין ריקוד צייד מטורף. כולם השתגעו. הם נראו כאילו נהנים מזה. אני אף פעם לא אהבתי לרקוד, תמיד הייתי מקבל התקפת קצרת.

פתאום, נתקפתי בדחף מטורף להצטרף לריקוד. אני לא יכול להסביר למה זה קרה, זה פשוט קרה. הדופק שלי עלה, הרגשתי את הדם זורם במהירות בעורקים שלי ומגיע את כל הגוף. החשיבה ההגיונית נפסקה. רציתי רק להצטרף לריקוד.

מסתבר שראלף חווה את אותו התקף באותו הרגע, ושנינו הצטרפנו למעגל והתחלנו לרקוד כמו מטורפים, כמו כל השאר.

פתאום יצא משהו מהיער, דמות מעורפלת. לא הצלחתי לזהות אותה בלהט הריקוד. מישהו צעק "זאת החיה!". הקפנו את הדמות. הפכנו אותה לחזיר שלנו והתחלנו לצוד. תפסתי חנית לידי. בפעם הראשונה בחיי היה לי נשק ביד. הרגשתי כוח. הרגשתי חזק. הדופק שלי עלה אפילו יותר, אם זה בכלל היה אפשרי.

התחלנו לדקור את הדמות, לצוד אותה, במטרה להרוג. בפעם הראשונה בחיי הרגשתי שייך לקבוצה. לכולנו הייתה מטרה אחת משותפת- להרוג את המפלצת.

הדמות ניסתה להגיד לנו משהו, אך כל מה ששמעתי היו אנחות כאב ומלמולים חסרי משמעות.

חבורתו של ג'ק נהיו אלימים יותר. כולנו נהיינו אלימים יותר. דקרנו את הדמות במהירות ובכוח מתגברים.

האנחות נחלשו, ונפסקו בבת אחת. הרגנו את החזיר. הרגנו את המפלצת. הרגנו את סיימון. אני נשבע לך שלא זיהיתי אותו שם! כולנו היינו בטירוף חושים מוחלט. זאת הייתה תאונה. לא חשבנו בהגיון. לפחות אני וראלף לא חשבנו בהגיון. אנחנו לא אנשים כאלה שצדים את החברים שלהם.

פתאום התחיל גשם. גשם חזק מאוד של סערה. כולם רצו לכל הכיוונים, עדיין בסערת הריקוד, בורחים מהגשם, ומהגופה.

ראלף, התאומים ואני רצנו לסוכות. לא דיברנו בדרך על מה שקרה. לא רצינו לדבר על כך.